

До чарівниці

Яків Щоголів

Ти гордуєш своєю красою,
Міччю чорних, блискучих очей,
Пишним станом, густою косою,
Чистим мармуром білих плечей.

Ти пишаєшся тим, що усякий
Не погляне на тебе дарма,
І що линуть до тебе юнаки,
Що ти владна звести їх з ума.

Знали й ми колись вродниць чимало,
І у їх грали іскри в очах.
Джерегелями плечі вкривало
І коралі були на губах.

Те ж саме, в ті часи божевільні,
Вже покинутий їх черевик
Ми, палкі й необачно-прихильні,
Підняли б, щоб сховати повік.

Але млодість і пишную вроду,
Що, здавалось, їй мір не було,
Як листки у осінню негоду,
Бозна-як і куди рознесло.

І в той час, як вони нами грались,
Вже від їх утікала весна,
Біль плечей і коралі стирались,
В джерегелі плелась сивина.

О, багато з тих вродниць не стало;
А котрі до зими дожили,
Щастя їх, як нікчемного мало
На свій захід вони зберегли!

Раю й я тобі, дівчино пишна:
Пам'ятай собі накріпко те,

Що весна і весела й розкішна
Двічі людям у нас не цвіте.

Проживи її так, щоб зуміла
І під старість згадати не раз,
Як ти впору жила і любила,
Мавши чистую душу в той час!